

РЕШЕНИЕ

№ 3493

гр. София, 30.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 11.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **11524** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 27 ал. 5 и ал. 7 от Закона за подпомагане на земеделските производители (ЗПЗП) и чл. 166 ал. 2 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Н. П. Б., ЕГН: [ЕГН], [населено място], [улица], вх. “А“, ап. № 8, срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 01-6500/579#4 от 15.11.2022 г., издаден от зам.-изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“/ДФЗ/

С оспорения акт спрямо жалбоподателката, на основание чл.18, ал.3, т.3 и ал.4, б. “а“ от Наредба № 7/2015 г. е установено публично държавно вземане, в размер на 882,12 лв., представляващо изплатена субсидия за кампании 2016 и 2017 във връзка с подадените от Б. заявления за подпомагане.

В жалбата се твърди, че оспореният акт е издаден при допуснати нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Административният орган не е разгледал подаденото от жалбоподателката възражение срещу уведомлението за откриване на производство по издаване на Акт за прекратяване на многогодишен ангажимент по Мярка 10 „Агроекология и климат“ по ПРСР 2014-2020 г. и в това производство не е установил всички относими факти. В същата тази процедура по прекратяване на агроекологичния ангажимент Б. не е била уведомена за липсващото плащане за 2016 г. Не е спазен срокът по чл.57, ал.1 АПК, тъй като уведомлението за започване на производство по издаване на Акт за

прекратяване на агроекологичния ангажимент е от 30.04.2019 г., а самият Акт е от 15.02.2022 г. Неправилно и в противоречие с чл.18, ал.4 от Наредба № 7/2015 г. се иска възстановяване на 100 % от субсидията, като АУПДВ не е съобразен и с действащата редакция на Наредба № 7/2015 г. към момента на издаването му. В проведеното на 11.05.2023г.открито заседание оспорването се поддържа лично от жалбоподателката. Искане се отменя на обжалвания административен акт, не се претендират разноски.

Ответникът – зам.-изпълнителен директор на ДФ „Земеделие“, чрез процесуален представител юр. Т. Ц. в писмено становище, оспорва жалбата като неоснователна. Твърди се, че сочените нередности в процедурата по акта за прекратяване на биологичен ангажимент са неотнормирани към настоящия спор. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП не изпраща представител и не заявява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства, и наведените от страните твърдения и доводи, приема от фактическа страна следното:

Жалбоподателката от 2015 г. е регистрирана като земеделски стопанин в Интегрираната система за администриране и контрол с Уникален регистрационен номер (УРН) 6574427. Одобрена за участие по направление „Възстановяване и поддържане на постоянно затревени площи с висока природна стойност (В.)“ от мярка 10 „Агроекология и климат“ от Програмата за развитие на селските райони (ПРСР) за периода 2014-2020 г., което се установява от Уведомително писмо изх.№ 02-220-6500/2697 от 05.12.2016 г. По това направление на мярка 10 са били заявени общо 6,76 ха за 2016 г. и 6,11 ха за 2017 г. За 2016 г. не са превеждани средства, а за 2017 г. Б. е получила 882,12 лв.

В резултат на административните проверки на основание чл.52, ал.1 от Наредба № 7/24.02.2015 г. за прилагане на мярка 10 „Агроекология и климат“ от ПРСР за периода 2014-2020 г. ДФЗ е установил, че процентът на припокриване на площта от пресичане на заявените от жалбоподателката парцели спрямо одобрените (референтните) парцели е 79,29%, което не отговаря на изискванията на чл.20, ал.2 от Наредба № 7/2015 г. С писмо изх.№ 01-6500/2212 от 30.04.2019 г. жалбоподателката е уведомена, че ДФ „Земеделие“ открива производство по издаване на акт за прекратяване на многогодишния ангажимент по мярка 10. Б. е подала възражение срещу откриването на такова производство, на което е отговорено от зам.-изпълнителния директор на фонда с писмо, изх.№ 01-6500/2212#3 от 07.08.2019 г., в което са изложени подробни съображения защо възражението е прието за неоснователно. На 15.02.2022 г. е издаден Акт за прекратяване на ангажимент по мярка 10 „Агроекология и климат“ от Програмата за развитие на селските райони (ПРСР) за периода 2014-2020 г. Няма данни актът да е обжалван, поради което е влязъл в законна сила. С писмо, изх.№ 01-6500/579 от 28.07.2022 г. Б. е уведомена, че ДФ „Земеделие“ открива производство по издаване на Акт за установяване на публично държавно вземане. Във връзка предоставената ѝ възможност жалбоподателката с писмо, с вх. № 01-6500/579#3 от 26.10.2022 г. е възразила срещу откритото производство по издаване на АУПДВ. От страна на ДФЗ е разгледано подаденото възражение, които е било прието за неоснователно.

На 15.11.2022 г. зам.-изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“ издава оспорения Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-6500/579#4, с който е

определено публично държавно вземане в размер на 882,12 лв., на основание чл.18, ал.3, т.3 и ал.4, б. "а" от Наредба № 7/2015 г.

По делото е приета административната преписка, съдържаща обсъдените по-горе доказателства.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок от легитимирано лице с правен интерес срещу индивидуален административен акт, засягащ неблагоприятно правната му сфера.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 20а, ал. 5 от Закона за подпомагане на земеделските производители изпълнителният директор на ДФ "Земеделие" издава актове за установяване на публични държавни вземания по реда на ДОПК, а според ал. 6 на чл. 20а ЗПЗП това правомощие със заповед може да бъде делегирано на заместник изпълнителните директори. В случая правомощията на издателя на акта са възложени със заповед № 03-РД/3088 от 22.08.2022 г. на изпълнителния директор на ДФ "Земеделие", като съгласно т. 3 от същата те са и за издаване на АУПДВ по всички схеми и мерки по директните плащания, за които редът за подаване на заявления за подпомагане е уреден в Наредба № 5/27.02.2009 г. С оглед изложеното съдът намира, че оспореният АУПД вземане № 01-6500/579#4/15.11.2022 г. е издаден от компетентен орган – зам.-изпълнителния директор на ДФЗ.

Съгласно чл. 166, ал. 1 от ДОПК установяването на публични вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон. В конкретния случай определянето на реда и органа, който установява дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ поради нарушение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони се регламентира в чл. 27, ал. 7 и чл. 20а, ал. 5 и ал. 6 от Закона за подпомагане на земеделските производители (ред. от ДВ бр. 51/2019 г., в сила от 28.06.2019 г.). Тази уредба е действаща към момента на издаване на оспорения акт. Според разпоредбата на чл. 27, ал. 7 от ЗПЗП дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ поради неспазване на критерии за допустимост, ангажимент или друго задължение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони, се установява с издаването на акт за установяване на публично държавно вземане по реда на ДОПК. Спазени са процедурните правила на чл.26, ал.1 АПК - Б. е уведомена за започването на производство по издаване на АУПДВ с писмо, изх.№ 01-6500/579 от 28.07.2022 г. Жалбоподателката се е възползвала от дадената възможност и с писмо с вх. № 01-6500/579#3 от 26.10.2022 г. е подала възражение срещу откритото производство по издаване на АУПДВ, което е разгледано от административния орган и е прието за неоснователно. Издаденият АУПДВ е в изискуемите по чл.59, ал.1 и ал.2 форма и съдържание, посочени са правните и фактически основания за издаването му.

Въз основа на гореизложеното съдът намира, че в административното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила и оплакванията на жалбоподателката в тази насока са неоснователни.

По приложението на материалния закон:

С [HYPERLINK "https://web.apis.bg/e.php?i=603286&b=1"](https://web.apis.bg/e.php?i=603286&b=1) \t "_blank" Регламент (ЕС)

№ 1305/2013 г. на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 година относно подпомагане на развитието на селските райони от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и за отмяна на [HYPERLINK "https://web.apis.bg/e.php?i=197431&b=1"](https://web.apis.bg/e.php?i=197431&b=1) \t "_blank" Регламент (ЕО) № 1698/2005 г. на Съвета, се определят общите правила, които регулират подпомагането на развитието на селските райони от Съюза, финансирано от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР), създаден с Регламент (ЕС) № 1306/2013 г. Една от мерките, финансирани от ЕЗФРСР, е мярка "Агроекология и климат", правилата за прилагането на която са регламентирани в чл. 28 от Регламент (ЕС) № 1305/2013 г. Мярката е насочена към опазването и към насърчаването на необходимите промени в селскостопанските практики, които имат положителен принос за околната среда и климата, и нейното включване в програмите за развитие на селските райони е задължително на национално и/или регионално равнище – чл. 28, § 1 от Регламент (ЕС) № 1305/2013 г. Разпоредбите на Регламент (ЕС) № 1305/2013 г. са допълнени с Делегиран Регламент (ЕС) № 807/2014 г. на Комисията от 11 март 2014 г. За прилагане на чл. 28 от Регламент (ЕС) № 1305/2013 г. на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 г. в Република България е издадена Наредба № 7/24.02.2015 г. за прилагане на мярка 10 „Агроекология и климат“ от ПРСР за периода 2014-2020 г./Наредбата/ Съгласно чл. 3 от тази Наредба подпомагането се предоставя за извършване на агроекологични дейности в 8 направления, едно от които /по т. 1/ е „Възстановяване и поддържане на постоянно затревени площи с висока природна стойност“. Съгласно чл. 8, ал. 1 от Наредба № 7/2015 г., агроекологичните дейности по направленията по чл. 3 се прилагат за период от пет последователни години. Съгласно ал. 2, срокът започва на тече от началото на годината на подаване и на одобрение на "Заявлението за подпомагане", което през първата календарна година е и "Заявление за плащане". През всяка следваща година до изтичане на срока по ал. 1 кандидатите за подпомагане подават "Заявление за плащане". Чл.15, ал.1 определя, че се подпомагат одобрени земеделски парцели, пчелни семейства и животни, за които земеделските стопани са поели задължение да прилагат агроекологични дейности по съответното направление. Съгласно чл.20, ал.1 от Наредба № 7/2015 г. агроекологичните дейности по направленията възстановяване и поддържане на постоянно затревени площи с висока природна стойност се прилагат върху едни и същи площи за едни и същи блокове на земеделското стопанство в периода на поетия агроекологичен ангажимент, а според ал.2 одобрената площ за прилагане на агроекологичните дейности по направленията по чл. 3, т. 1, 3 и 4 може да бъде намалена с не повече от 10 на сто, като всяка година поне 90 на сто от площта по съответното направление се припокрива географски с площта, за която има поет агроекологичен ангажимент по реда на глава пета или в случаите по ал. 6 и 7 и чл.20. В чл.19 са посочени изискванията към кандидатите за подпомагане. Когато тези изисквания не са изпълнени се прилагат разпоредбите на чл.18. Според разпоредбата на чл. 18, ал. 3, т. 3 от Наредба № 7/24.02.2015 г., посочена като правно основание за издаване на оспорения акт, "Държавен фонд "Земеделие" - Разплащателна агенция прекратява агроекологичния ангажимент и земеделските стопани възстановяват получената финансова помощ по съответното направление, съгласно условията на ал. 4, когато не са спазили изискванията на чл. 20, ал. 2 и 4".

В настоящия случай обстоятелството на спазване на изискванията по чл. 20, ал. 2 и 4 от Наредбата е проверено в производството по издаването на Акт за прекратяване на

агроекологичен ангажимент по мярка 10 "Агроекология и климат" по ПРСР за периода 2014-2020 г. за кампания 2018 г., с изх.№ 01-6500/579. Този административен акт не е обжалван и е влязъл в сила. Установяванията в него не могат да бъдат предмет на последваща повторна проверка в производството по обжалване на акта за установяване на публично държавно вземане. Оплакванията, изложени в жалбата на Б., за незаконосъобразност на акта за прекратяване на агроекологичния ангажимент са неотнормисими към настоящия спор и е следвало да бъдат развити в административното производство по издаването на този акт.

Оспореният Акт за установяване на публично държавно вземане е издаден в изпълнение на чл. 27, ал. 3 от ЗПЗП, съгласно който разплащателната агенция е длъжна да предприеме необходимите действия за събирането на недължимо платените и надплатените суми по схеми за плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и държавния бюджет, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в законодателството на Европейския съюз. Разпоредбата на чл. 27, ал. 7 от ЗПЗП определя, че длъжимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ поради неспазване на критериите за допустимост, ангажимент или друго задължение от страна на ползвателите на помощ или бенефициентите по мерките и подмерките от ПРСР се установява с издаването на акт за установяване на публично държавно вземане по реда на ДОПК.

Разпоредба на чл. 18, ал. 4 от Наредба № 7/24.02.2015 г. е императивна и при прекратен многогодишен ангажимент задължава земеделския стопанин да възстанови получената до момента финансова помощ по съответното направление заедно със законните лихви. В зависимост от годината на първоначално одобрение по мярката и годината, в която е прекратен поетият ангажимент, се възстановяват съответно: а) 100 % от изплатената финансова помощ, ако е до края на третата година; б) 40 % от изплатената финансова помощ, ако е до края на четвъртата година; в) 20 %, ако е до края на петата година и г) 10 %, ако е след петата година. Релевантен за определяне размера на подлежащата на възстановяване финансовата помощ е не моментът, в който е издаден или е влязъл в сила административният акт за прекратяване на многогодишен агроекологичен ангажимент, а моментът, считано от който същият е прекратен, който е обусловен от обстоятелството колко години в рамките на допустимите 5 агроекологичния ангажимент е изпълняван.

Неоснователно е оплакването на жалбоподателката за нарушение на чл.18, ал.4 от Наредбата. Това свое становище обосновава с факта, че Акт за прекратяване на агроекологичен ангажимент по мярка 10 "Агроекология и климат" по ПРСР е издаден на 15.02.2022 г., т.е. след края на петата година от кампанията и следва да намери приложение чл.18, ал.4, б. „г“ от Наредбата, а не б. „а“, както е приел административния орган. Фактът, че прекратяването е станало през 2022 г. не означава, че прекратяването е настъпило след петата година на поетия ангажимент, доколкото от съдържанието на самия акт за прекратяване става ясно, че се прекратява ангажимента от 2018 година - третата година от петгодишния ангажимент. Първоначалното одобрение по мярката е за 2016 г., ангажиментът е прекратен за 2018 г., поради което прекратяването е осъществено до края на третата година и е приложима разпоредбата на чл. 18, ал. 4, б. "а" от Наредбата, както е посочено в оспорения АУПДВ. С оглед изложеното съдът намира, че административният орган правилно е приложил материалния закон и не са налице визиранияте от жалбоподателката нарушения.

Въз основа гореизложеното жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На основание чл.81 ГПК, във вр. чл.144 АПК съдът трябва да се произнесе и по искането на ответника за разноски.

При този изход на делото и на основание чл. 143, ал. 3 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 100 лв.

Така мотивиран Административен съд София-град, 20 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. П. Б., ЕГН: [ЕГН], [населено място], [улица], вх. "А", ап. № 8, срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-6500/579#4 от 15.11.2022 г., издаден от зам.-изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“.

ОСЪЖДА Н. П. Б., [ЕГН], [населено място], [улица], вх. "А", ап. № 8, да заплати на Държавен Фонд „Земеделие“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: